

Mevrouw Timmerman

WEST
050

Het verhaal van mevrouw Timmerman uit de Esdoornlaan:

Ze moeten alles nog leren

“Iedere maandag en vrijdag komt Alqiimas. Ik ben toch zo wijs met dat wichtje. Ik ben altijd blij als ze komt. Hiervoor had ik Lisa, ook van het Wijkgilde, daar was ik ook al zo dol op. Het zijn nog kinderen, 16-17 jaar. Ze moeten alles nog leren. De stofdoek kloppen ze in de kamer uit. En dan zeg ik: nee, dat moet je op het balkon doen.

Als er veel afwas is doen we het samen, maar Alqiimas doet het net zo lief alleen, dat heb ik wel in de gaten. Als ze de keuken heeft gedaan, dan glimt de gootsteen zo mooi dat ik mijn handen maar ga wassen in de badkamer. En dat zeg ik ook tegen haar. Complimentjes geven is belangrijk. Ze moet doorzetten, want als ze niet naar school gaat, komt ze nooit verder.

Ik ben 95 en woon nog zelfstandig. De thuiszorg wast mijn voeten en trekt mijn steunkousen aan. Mijn dochter Jansje helpt me met huishoudelijke dingen, ik betaal haar uit mijn persoonsgebonden budget. Maar dat werd steeds minder. Eerst kreeg ik 7 uur, toen 5 en nu nog 2,5 uur hulp vergoed. Maar ik kan helemaal niks meer en mijn dochter is ook al over de 60. Omdat Alqiimas zo flink is, hoeft Jansje wat minder te doen en daar ben ik blij om.

O, als Alqiimas gewoon kon blijven, dat zou verrukkelijk zijn. Maar ze krijgt haar diploma en ze gaat verder leren. Dan komt er weer een ander en dat vind ik niet fijn. Moeder moest ook aan Alqiimas wennen, zegt Jansje. Tsja, Alqiimas heeft een doek op het hoofd. Eerst kwam dat onplezierig op me over maar toen dacht ik: wat kan dat schelen, ik heb er toch geen last van. En nu maakt het me niks meer uit. Ik zou mijn armen wel om haar heen willen slaan.”